

Hazel González

Un altre any, des de la Meca del cine, ens arriben els guardons més esperats (potser no els més prestigiosos, però sí els més desitjats) atorgats als millors del Setè Art, premis que sempre són controvertits i que, és clar, no plou mai a gust de tothom...

En l'apartat que ens ocupa, i sembla ser que ja abolida l'efímera estupidesa de dividir la categoria en banda sonora de comèdia i ídem dramà-

tica, tornam a tenir un únic premi (sense oblidar la cançó, és clar, que enguany ha anat per a Phil Collins per *Tarzan*) que designa el millor compositor (ras i curt) de l'any, cosa que des del meu punt de vista és més correcte: no hi ha només una única millor pel·lícula, un únic millor director, etc...? Romput el monopoli Disney (recordem que Alan Menken, per altra banda un gran mestre, se'n va dur vuit Oscars en sis anys gairebé consecutius repartits entre cançons i bandes sonores, to-

tes fetes per a films de la companyia) ja no té sentit seguir amb la distinció, així que aquí som de nou, només un guardó i llest...

Així doncs, a qui li tocava enguany? Es feien apostes: John Williams per *Las cenizas de Ángela* (*Angela's Ashes*, Alan Parker, 1999) no era probable (ja van trenta-vuit nominacions i cinc premis, no podrà queixar-se...); Rachel Portman per *Las normas de la Casa de la Sidra* (*The Cider House Rules*, Lasse Hallström, 1999) ja en

Julia Roberts: Ell no és realment el meu oncle.
Elinor Donahue: Mai no ho són, estimada.
Pretty Woman (1989) de Garry Marshall

té un de fa poc (*Emma*, 1996, en comèdia), com Gabriel Yared per *El talento de Mr. Ripley* (*The Talent of Mr. Ripley*, Anthony Minghella, 1999) per *El paciente inglés* (1996, en dramàtica). Ens en queden dues, la candidata *American Beauty* (Sam Mendes, 1999, de Thomas Newman), i... bé, algú que no sona gaire, d'un film nominat únicament en aquest apartat: un tal John Corigliano, per *El violín rojo* (*The Red Violin*, François Girard, 1998, que, a més, va entrar pels pèls en la

categoria). Newman té bones cartes, és un gran treballador nominat diverses vegades que ha sabut captivar-nos amb coses tan delicioses com *Mujercitas* (*Little Women*, Gillian Armstrong, 1994), *Tomates verdes fritos* (*Fried Green Tomatoes*, Jon Avnet, 1991) o *Cadena perpetua* (*The Shawshank Redemption*, Frank Darabont, 1994) i que, en aquesta ocasió, està a l'altura d'aquella "belleza americana" que ens vol mostrar, aquell misteri indesxifrable que és la vida amb tots els seus diversos matisos i ple de racons amagats fins i tot per a un mateix. El disc acaba de sortir (no us confongueu, n'hi ha dos, i el de Newman és l'*score*, el de l'al·lota entre les flors a la portada) i no es pot menysprear cap dels temes, és verdaderament bell...

Però vet aquí que Newman haurà de seguir esperant, perquè aquell "desconegut" de llinatge estrany serà qui el sobrepassarà... i els murmuris s'escampen: vejam, qui és aquest John Corigliano? Doncs ni més ni manco que un gran professional de la música més que veterà (no és cap jove, nascut el 1938) que compta únicament amb dues bandes sonores, a més de la present, en tota la seva carrera: *Un viaje alucinante al fondo de la mente* (*Altered States*, Ken Russell, 1980, per la qual, a més, ja va ser nominat a l'Oscar) i *Revolució* (*Revolution*, Hugh Hudson, 1985), partitures complicades, vertaders prodigis de música introspectiva i elaboradíssima, que no són fàcils d'escoltar... però, belles, denses...com aquesta. Dubto que els aficionats de carrer poguem copsar per complet tota la gamma de matisos que acompanya

el violí vermell per la seva història, un violí que, a més, és una dona amb sentiments, que necessita expressar aquests sentiments i que alhora els recull i llança a l'aire amb la impagable ajuda de Joshua Bell, qui interpreta les peces. Bella, onírica, històrica, surreal, dolça, vellutada, vertadera, falsa... són adjectius que en aquest cas fan curt, són insuficients, tant com l'Oscar, no hi ha

cap premi capaç de reconèixer la vàlua d'aquest treball... És, sens dubte, perfecte; enguany el guardó ha estat més que just...

I encara que sempre hi ha obllits, en vull destacar un que és imperdonable, el sempre *outsider* Mychael Danna, que amb *Inocencia interrumpida* (*Girl, Interrupted*, James Mangold, 1999) s'ha descobert com un compositor elegant i tan capacitat com qualsevol altre. A veure si l'any que ve ens dona una sorpresa... ■